

vifer hans levende Interesse for at fremme Samfærdselsmidlerne i de Egne, der ifølge deres affides Beliggenhed ere mindre heldig stillede. Det er en Selvsølge, at saadanne Egne allerede paa Grund af deres Affideshed trænge stærkere end andre Egne til gode Samfærdselsmidler, og det er ligeledes en Selvsølge, at, jo heldigere Naboeagnene stilles ved Anlæg af Jernbaner, der give dem nye, bekvemme og hurtige Forbindelsesmidler med Omverdenen, desto mere føle de affidesliggende Egne Manglen af tidsvarende Samfærdselsmidler. Jeg tror derfor ogsaa, at der er mange Egne, som med stor Tilfredshed have set det foreliggende Lovforslag fremkomme og have glædet sig ved den Tanke, at der muligen her var en Leilighed for dem til at blive inddragne i det almindelige Jernbanenet; de ere formodentlig gaaede ud fra den Forudsætning, som jeg tror ikke er ganske feilagtig, at, naar der i en Egn er naturlige Betingelser tilstede for en Jernbane, naar der er en dybtfølt Trang til den, og denne Trang belægges med, om jeg saa maa sige, klingende Beviser, da vil en saadan Egn nødvendigvis komme i Betragtning ved et Lovforslag som det foreliggende. At der nu er Egne, som have følt sig stufede ved ikke at komme med i denne Lov, er jo en Selvsølge, og jeg skal saaledes tillade mig at henvende den høitærede Ministers godhedsfulde Opmærksomhed paa en Egn, nemlig Lemvig-Eggen, der er forbigaaet, men for hvis Vedkommende jeg dog tror, at der er adskillige Momenter, der kunne tale for, at den blev tagen med. I den Betænkning, som i det andet Thing er bleven afgivet over den foreliggende Sag, siger Udvalget vel:

„Der har — som ovenfor berørt — foreligget Udvalget forskjellige Andragender om andre Baner, som ønskedes optagne i nærværende Lov og stillede inder lige Vilkaar med de 3 ovennævnte Baner. Et af disse Andragender angaar en Bane, hvorved Lemvig skulde sættes i Forbindelse med en Station (næmlig ved Wemb) paa Statsbanen mellem Hølstebro og Ringkjøbing. Skjøndt Udvalget ikke misfænder, at et saadant Baneanlæg vilde have ikke ringe Betydning for Statsbanen ved at tilføre samme Trafikken ikke alene fra Lemvig og denne Kjøbstads frugtbare Oppland, men ogsaa fra Egne Nord for Limfjorden, som vilde have bekvem Dampskibsforbindelse med Lemvig — har dog Udvalget, der overhovedet ikke har kunnet finde Anledning til at gjøre Forslag om Understøttelse til andre Baneanlæg end de af Regjeringen foreslaaede, saameget mindre troet at kunne gjøre en Undtagelse med Hensyn til den omtalte Bane fra Lemvig, som Forberedelserne med Hensyn til samme ikke synes at være saa vidt fremmede, at der kan tages Hensyn til denne Bane ved den foreliggende Lov.“

Siden den Tid har imidlertid Loven været til 2den og 3die Behandling i Folkethinget, og Ordføreren har da rettet Udvalgets Udtalelser i Be-

tænkningen paa Grund af Oplysninger, der i Mellemtiden vare blevne ham tilstillede. Han har saaledes ved 2den Behandling udtalt sig saaledes:

„Der er nemlig ogsaa fra Lemvig kommet et Andragende til Udvalget om en Bane, hvorved denne By skulde sættes i Forbindelse med en Station, omtrent 3 Mil fra Lemvig, paa Statsbanen mellem Hølstebro og Ringkjøbing. Denne Bane vilde ganske vist ikke være den daarligste. Lemvigs Omegn er, saavidt jeg veed, et forholdsvis frugtbart Land, og Lemvig Havn vil jo nu blive forbedret, saa at det vel kan ventes, at en Del af Trafikken Nord for Limfjorden vil blive ført til Lemvig og videre Syd paa. Dernæst vilde denne Bane vistnok ogsaa kunne tilføre Vestbanen nogen Trafik, men Udvalget har alligevel maattet fastholde, at Forslag til saadanne Anlæg bør fremkomme fra Regjeringen. Naar det i Betænkningen siges, at Forberedelserne med Hensyn til Lemvigbanen ikke synes at være saa vidt fremmede, at der nu kan tages Hensyn til denne Bane ved den foreliggende Lov, saa skal jeg dog bemærke, at vi, efterat Betænkningen var trykt, ere blevne oplyste om, at der i Lemvig og Omegn er tegnet saa betydelige Beløb, at det synes, som om Banens Fremtid vilde være sikret, hvis den nu optages her i Loven. Dette er imidlertid, som sagt, Noget, vi“ — det vil sige: Udvalget — „maa indskrænke os til at henville til Indenrigsministerens og Finantsministerens Overveielse.“

Det Samme tillader jeg mig nu at gjøre, og det saameget mere, som der vistnok til denne Bane er tegnet forholdsvis større Beløb, end der er tegnet til nogen af de tre Baner, der ere optagne i Lovforslaget. Hvis jeg ikke er feil underrettet, er der saaledes til den Bane, for hvilken der er tegnet de betydeligste Beløb, nemlig Grenaa—Randers Banen, kun tegnet 10,000 Rd. pr. Mil i Forbindelse med et godt og sikkert Haab om 10,000 Rd. til, hvorimod der for Lemvigbanens Vedkommende foreligger fra Kommunerne en Tegning paa 78,500 Rd. og et sikkert Haab om 20,000 Rd. til, altsaa en Tegning for 30—40,000 Rd. pr. Mil. Paa Sagens nærværende Standpunkt skal jeg ikke mod den høitærede Ministers Ønske stille noget Ændringsforslag til Loven, men skal kun tillade mig at henville til Ministerens velvillige Overveielse, om der ikke paa en eller anden Maade kunde gjøres en Forandring i Loven, saaledes at Baner, der have en større Udfigt til at komme i Stand, paa en eller anden Maade kunde komme med. Jeg vil i alt Fald sætte stor Pris paa en velvillig Udtalelse derom.

Bonne: Det har formentlig været forudsat af Alle, der have deltaget i de tidligere Jernbaneforhandlinger, at den Tid vilde komme, da der vilde blive Spørgsmaal om adskillige Sidebaner,